

[Brusvang.]

ser, som vi har fået fra erhvervslivets organisationer, at vi har den lidt ejendommelige ordning, at vi siger til erhvervslivet: I må ikke få højere avancer pr. enhed, men samtidig laver vi en ordning med de kollektive overenskomster, hvor der vitterlig sker en lønstigning. Jeg kan ikke sige nøjagtigt, om det er 11, 12 eller 13 pct., men der sker en vis lønstigning, det er ikke en nulløsning, og samtidig kræver vi af erhvervslivet noget, der ligner en nulløsning.

De mange henvendelser fra erhvervslivet, vi har fået, er, selv om de nok skælder ud, til syvende og sidst, når man læser dem rigtigt, positive derved, at de siger: når det endelig skal være, så lad os da hellere få et forslag om et avancement og ikke, som vi har fået nogle gange, et prisstop, som alle ved ikke kan administreres. Men jeg kan ikke undlade den betragtning, at med den ordning, vi laver her, er det, ligesom vi skylder erhvervslivet noget. Det er, som om de har noget til gode. Flere af erhvervslivets organisationer har da også været inde på den tanke, at når de nu lever i et så barsk klima, som tilfældet er, er det så overhovedet nødvendigt med en sådan ekstra skærpet lovgivning? Jeg tror gerne, at det på visse områder ikke er nødvendigt. På den anden side må man nok sige, at det er i hvert fald politisk nødvendigt, fordi arbejdsmarkedet, lønmodtagerne, ville ikke forstå, hvis vi ikke lavede et tilsvarende indgreb her.

Den bemærkning, jeg gjorde før om, at erhvervslivet efter min opfattelse ligesom må have noget til gode, mener jeg først og fremmest gælder for dem, man populært kalder for de mindre, selvstændige næringsdrivende, handlende og håndværkere. Jeg har den opfattelse, som jeg så ofte har formuleret fra denne talerstol, at mange af disse mennesker har det ganske overordentlig svært i forvejen.

Nu har vi været i en situation, hvor vi har presset nogle lovforslag igennem, og mit eget parti har medvirket hertil, fordi vi fandt det nødvendigt, men det ændrer jo ikke ved den kendsgerning, at selv om der sidder ganske overordentlig mange kloge mennesker i denne sal, så er den ekspertise, vi råder over, nu engang ikke på højde med den ekspertise, som erhvervene selv sidder inde med. Det vil sige, at i denne situation

er de henvendelser, vi har fået fra erhvervslivet, særlig værdifulde.

Hovedsynspunkterne i disse henvendelser har været refereret, og dem skal jeg ikke gentage her, men jeg vil gerne frem til et bestemt og for mig såre centralt punkt, og det er dette, at det har også været en rød tråd i erhvervenes tilkendegivelser, at de har følt, at de undtagelsesbestemmelser, man har formuleret, enten har været lidt uforståelige eller for snævre, og det går igen mange steder. Dertil kommer så yderligere, at man fra erhvervslivets side har formuleret nogle synspunkter med hensyn til en række udgiftsområder, der slet ikke kommer med ind i billedet, når avancen skal beregnes, hvorved de bliver særlig dårligt stillet.

Jeg vil derfor gerne have lov til ganske kort at dokumentere nogle enkelte linjer fra de henvendelser, vi har fået derfra.

Det gælder en henvendelse fra Håndværksrådet af 7. marts 1975, hvor man på side 2 siger, at bruttoavancen kan ved forslaget ikke forhøjes med udgifterne til f. eks. lønglidning, huslejestigninger, forøgede rentudgifter o. lign. Jeg må sige, at når vi står i en situation, hvor vi er ved at revidere lejelov med udsigt til stigende udgifter dér, så stiller man sig selv det spørgsmål, om det er rimeligt, at dette er holdt ude.

Endvidere skriver Håndværksrådet, at det anmoder om, at monopoltilsynets dispensationsadgang gøres så vidt som muligt, således at tilsynets administration ikke hæmmes f. eks. af ordene „i særlige tilfælde“. Det er de ord, vi kender fra artikel 4 i den pågældende lov. Det var netop den lov, jeg hentydede til før, da jeg sagde, at loven efter min opfattelse er meget uheldigt formuleret rent juridisk. Jeg har anvendt lang tid på at se, hvad jeg egentlig kunne lægge ind i den, og jeg kan, alt efter hvilke ord jeg lægger vægt på, faktisk få vidt forskellige ting ud af den lov, og det vil altså sige, at det er et spørgsmål, om ikke netop den bestemmelse trænger til en revision.

Må jeg også have lov til at nævne Butikshandelens Fællesråd, som i en skrivelse af 7. marts 1975 bl. a. har skrevet dette:

„Det kan efter vor mening ikke være rimeligt at afskære virksomhederne fra at få dækning for udefra kommende pris- og omkostningsforhøjelser i form af f. eks. transportomkostninger, udbringning, em-